

[Jørgen Jensen.]

glade derfor, både erhvervslivet, de, der skal flytte ind i nye, hidtil væsentlig dyrere boliger, og mange andre i samfundet. Jeg tror, det vil være helt forkert som led i en sådan økonomisk politik at bryde ind i de aftaler; som det er lykkedes for Danmarks Nationalbank at slutte med pengeinstitutterne, og derfor må jeg helt afvise forslaget punkt 1.

Hvad angår punkterne 2, 3 og 4 kan jeg med glæde konstatere, at justitsministeren har nedsat eller agter at nedsætte et udvalg til afklaring af disse ting.

I punkt 5 efterlyses jo en statistik. Jeg forstår, at Nationalbanken allerede er i besiddelse af en del statistiske oplysninger, og det er vel naturligt, at Nationalbanken også i fremtiden forsøger at danne sig et overblik over, hvad der foregår med hensyn til private pantebreve, altså over omfanget af tinglysninger heraf.

Endelig skal jeg vedrørende det sidste punkt i forslaget sige, at jeg må være helt enig både med justitsministeren og med den socialdemokratiske ordfører i, at en gennemførelse af dette punkt vil være komplet umuligt i praksis. Jeg vil gerne skærpe det yderligere og sige, at jeg tror også, det ville virke højst skadeligt på helt legitime kreditformål.

Alt i alt finder jeg altså forslaget nogenlunde overflødig, og det konservative folkeparti kan ikke medvirke til dets gennemførelse.

Jens Chr. Christensen: Af forslaget kan man jo forstå, at forslagsstillernes hensigt har været at hjælpe regeringen, som det fremgår af punkt 1, og det er regeringen selvfølgelig glad for. Jeg kunne egentlig nøjes med at sige, at de udtalelser som den højtærede minister har fremsat, dækker helt de tanker, som jeg har om det forslag, der her foreligger.

Hvad angår punkterne 2, 3 og 4, må vi indrømme, at de mål, man stiler efter, kan alle være enige i; men vi hørte nu fra ministerens side, at der er nedsat et udvalg til at kulegrave hele problemet, og derfor er forslaget faktisk overflødig.

Ja, vi kan være enige i de formål, man opstiller, men det er jo også rigtigt, som ministeren sagde, at der er mange veje, der fører til et mål. Jeg synes, forslagsstillerne glem-

mer, at hvis man skal kunne nå det mål, man har opstillet, er det først fornødne, at der er tilstrækkelig kapital til rådighed, tilstrækkelig kapital i forhold til den efterspørgsel, der er. Man kan meget vel igennem paragraffer og igennem et bødesystem forsøge at dirigere pengene hen, hvor man mener de skal være og gør mest nytte. Men det er nu sådan, at livet baner sine egne veje, og det gælder også for pengene. Opsparingen har jo i mange år her i Danmark haft dårlige vilkår. Man har ikke virkelig villet gøre noget for, at opsparringen blev fremmet; man beskatter kapital, man beskatter afkastning af kapital, og man beskatter jo i allerhøjeste grad den papirkapital, der er opstået ikke mindst for dem, der ejer fast ejendom, efter sidste almindelige vurdering.

I bemærkningerne til forslaget ser jeg, at forslagsstillerne rider samme kæphest, som andre partier ofte har trukket frem her i det høje ting, den, der hedder de ublu jordpriser. Hvis man vil se nøgternt på jordpriserens bevægelser gennem årene, må det vist indrømmes, at de stort set følger pengenes værdi; men der er mange andre faktorer, der spiller ind, når det drejer sig om jordpriser; der er arbejds løn, der er tjenesteydelser, som gennem de seneste år er steget langt, langt stærkere end jordpriserne.

Vi havde for nogle dage siden lejlighed til at følge en udsendelse, som Flemming Madsen havde i fjernsynet, og hvori han på en ganske god og belærende måde viste, hvorledes jordpriser, byggemodning og kommunal fortjeneste havde indflydelse på byggegrundenes endelige pris. Det fremgik klart af denne udsendelse, at den første grund sælger, landmanden, fik ca. 12 pct. af den endelige udsalgspris, medens kommunen, der forestod byggemodningen og salget, tog andre 12 pct. De 76 pct. af jordprisen, af udsalgsprisen, var betaling for arbejde og for tjenesteydelse.

Af udsendelsen fremgik også, at medens de oprindelige jordpriser var ca. fordoblet i de sidste 10-15 år, så var prisen for arbejds- og tjenesteydelser mangedoblet. Det er her, vi har årsagen til de høje byggegrundpriser, og nogenlunde samme forhold gør sig gældende, når det drejer sig om landejendomme. Det er ikke jordpriserne, der gør landejendommene dyrere og navnlig for dyre i forhold til afkastningsevnen; det er alt det øv-